

noget afgørende om den Ting — at det, det særlig vil gælde om, er saadanne Klasser som Portører, Brokarle, Konduktører og maaske Depotarbejdere, men ganske særligt ogsaa Kontor- og Trafikassistenter. Disse bør maaske særlig stilles bedre midlertidigt, fordi det, som der vistnok vil gøres for disse fra Kommissionens Side, vil være saa betydeligt, at man vil kunne gaa med til en klækkelig og rundelig Forhøjelse ogsaa paa et midlertidigt Grundlag, uden at foregribe en endelig Ordning. At gaa længere ind paa Detaillerne hører neppe hjemme ved en 1ste Behandling, men jeg antager, at paa saadanne Punkter vil man særlig sætte ind, derimod tror jeg, der er mindre Grund til at beskæftige sig med de almindelige Lønningsklasser, særlig de højere Lønninger, idet jeg ikke tror, der er nogen rimelig Grund til midlertidige Foranstaltninger for deres Vedkommende.

Jeg har endnu kun et Ord tilbage at sige. Jeg har i disse Bemærkninger brugt stærkere Udtryk, end jeg i Reglen ønsker at bruge i min parlamentariske Virksomhed. Jeg har gjort det, ikke paa nogen Maade af personlig Uvillie mod den højtærede Minister — hvem vilde vel kunne nære nogen personlig Uvillie mod den højtærede Minister? — men ganske vist i en ret stærk Indignation over, at han ved det Skridt, han har foretaget, har gjort, hvad der stod i hans Magt, til at standse en virkelig fornuftig Reform af vore Statsbanefunktionærers Lønninger. Det er ikke første Gang, jeg har været i den Situation. For nogle Aar siden var det mig endda noget pinligere at gøre det samme, den Gang nemlig, da jeg var nødt til at værgede det Parti, paa hvis Vegne jeg talte i Københavns Kommune, da man gennemførte ved Højres Bistand den kolossale Lønningsreform, umiddelbart inden Flerpartallet skiftede i Borgerrepræsentationen. Vi vare da nødt til at værgede os mod Følgerne af en Situation, som vi ikke vare Skyld i, men som vi vilde komme til at bære Ansvaret for, hvilket ogsaa er slaaet til, idet vi har maattet døje Angreb derfor fra fjendtlighedsindret Side. Men der er dog den store Forskel fra den Situation, der forelaa i Københavns Kommune og her, at det Parti, hvortil jeg her hører, ikke synes at have nogen nærliggende Ud-sigt til at bære Ansvaret for den Situation, som det højtærede Ministerium skaber for os. Der er jo ikke fjerneste Tegn til, at Ministeriet agter at forlade de Bænke, ved hvilke det sidder. Man kunde maaske un-

der andre Forhold tro at kunne finde et saadant Symptom i saa desparate Skridt, som det høje Ministerium foretager sig, som det her foreliggende, men det vilde ganske sikkert være uberettiget at se Sagen saaledes. Det høje Ministerium ser sig ganske sikkert tilfreds om efter at have forelagt et saadant Forslag paa samme Maade, som en meget omtalt Tyr gjorde ved at beskue al den Ødelæggelse, den havde foraarsaget i en Glasbutik. Kun dette ene vil jeg tilføje, at hvis Ministeriet venter, at vi vilde række det blot en Finger for at hjælpe det ud af denne Suppedas, det har bragt sig i, turde Ministeriet maaske have beredt sig en Skuffelse.

Ellinger: Ja, man er jo lidt i Vildrede med, om man egentlig skal tale videre om denne Sag, thi vi hørte jo for nylig i en af de mærkeligste Taler, der længe er holdt her i Salen, at Forslaget var dødt, og jeg antager, at den Minister, der har forelagt Forslaget, ogsaa omtrent er død, efter den Behandling, det ærede Medlem gav ham, og saa vil det maaske være ørkesløst at diskutere videre. Men jeg vil alligevel, idet jeg haaber, at der lever nogle Stumper af Forslaget, gøre et Par Bemærkninger.

Den, der overværede Forhandlingen i Gaar mellem det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Cristensen) og et Par socialdemokratiske Medlemmer, var meget stærkt fristet til at knibe sig i Armen ligesom Jeppe, og spørge, hvem man var og hvor man var. Med Hensyn til det sidste vilde man ikke ligesom Jeppe komme til det Resultat, at man var i Paradis. Thi hvad diskuterede de Herre? En Minister har forelagt et Forslag, der gaar ud paa en Lønningsforbedring — og det er der vel ingen, der vil forbyde et Ministerium — og nu har et Medlem af Tinget, der jo gentagne Gange, Aar efter Aar, jeg kan næsten sige, ligefrem har forpagtet dette at tale for Lønningsforbedringer, grebet Lejligheden til at udtale sin Glæde over dette Forslag. I den Anledning diskuterer man længe frem og tilbage om, hvorvidt der i denne Glæde tillige ligger en Tak og en Ros, og hvorvidt der i Rosen og Takken tillige ligger en Glæde og saa fremdeles. Det var en højst mærkelig Diskussion. Det er muligt, at det er det, der egentlig er Politik, men jeg forstaar oprigtigt talt ikke dette. At der i Aar kommer et Lønningsforslag frem i denne Sag, er noget, man har ventet paa længe, og at Medlemmer af de forskellige